

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Ara, quando amittit consecrationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

10. Dico, non requiri cum tanto rigore reliquias, Ita Vasq. de Sac. disp. 233. c. 2. n. 17. Suar. de Sacrif. disp. 81. sect. 5. §. 3. additur, *sine*, Coninch. de Sac. q. 83. art. 4. d. 2. n. 241. Ratio est, quia, ut expendit Coninch. *ibid.* non habemus clarum textum tantam necessitatem requirerentem. Adde consuetudinem in contrarium rationaliter eo fundatam, quod, non semper in promptu, pro tanta Altarium multitudine adsint sacra reliquia, sacerdos ergo cum dicit *Quorum reliquia hic sunt*, ideo dicit quia, de more, solent ibi adesse reliquie: sicuti dicit *Dominus vobiscum*, & *Orate fratres*, etiam, solo uno præsentem: quia scilicet de more multi solent adesse.

11. In defectu reliquiarum non posse includi particulam Sacrae Eucharistiae, certum est ex Vasq. l. c. n. 18. quia quid dicat Ioan. Andreas, & Durandus apud Vasq. *ibid.*

Quando amittat consecrationem Altare, ita ut, illo uti ad Sacrificium amplius non possimus.

12. Si sit fixum, hoc est, consecratum, ut totum, & ut integrum Altare stabile, amittit consecrationem, vel per enormem fractionem, vel per solam amotionem à basi, cui est lapidea tabula affixa cap. *quod in dubiis*, & cap. *lignis*, de consecr. Eccles. si sit portatile, seu mobile, hoc est consecratum, ut tabula lapidea separata à reliquo materiali Altari, tunc consecrationem amittit, quando ita frangitur, ut illi non valeat superponi Calix, & patena, saltem ex maiori parte ipsorum. Ita Coninch. loc. cit. Delugo de Euch. disp. 2. sect. 2. n. 67. Ratio utriusque dñi est, quia in priore casu amittit formam, sub qua Altare consecratum fuit, (fuit enim consecratum ut stabile) in posteriore fit ineptum ad Sacrificium iuxta supradicta c. 1. §. 5. n. 1. & c. 3. §. 4. n. 1. in simili.

13. Probabilissimum item puto cum S. V. Altare. Suar. de Sacram. d. 81. sect. 5. par. 3. Tertio additur, Aram non amittere consecrationem, si ea integra remanente, dissolvatur à ligno, cui forte inserta erat, quia lignum non apponitur lapidi, nisi vel ad ornamentum, vel frequentius, ad custodiam.

14. Nec item violabitur, si Ara cornua, quæ sacro Chrismate in ejus consecratione inunguntur, etiam omnia frangantur, modo pars restans sufficiat ad sustentandum Calicem, & Patenam. Ita Delugo. 20. de Sac. sec. 2. n. 75. Ratio est, quia per illam unctionem non cornua solum consecrantur, sed tota Ara; quare, si pars ad Sacrificium remanet, consecrata remanet.

15. Quid si frangatur Sigillum, & Reliquie amoveantur? Puto, non violari, apto interim remanente lapide ad Sacrificium. Ita Delugo. loc. cit. Coninch. q. 83. de Sac. art. 3. d. 2. n. 240. S. V. Altare, Castrop. de Sac. disp. unica p. 9. n. 6. Cum enim nos, modo n. 10. dixerimus, ejusmodi Sigillum, seu Reliquias non esse de necessaria forma, consequenter hñc dicimus, per talem amotionem, nequaquam violari. Hæc scripsi in prioribus Editionibus, sed invenio nunc contrarium fuisse declaratum à Sacra Congr. Rituum apud Barbof. in sum. Decis. Apost. V. Celebrans n. 2. quæ vult Aram subreptis Reliquiis, etiam si fracta non fuerit, debere iterum consecrari.

16. Sicut in domo nostra Professa Panormitana, & alibi, aliquæ Ara portatiles, tam latæ, ut Altari octo vel novem palmorum superimpositæ, totam superiorem ejusmodi Altaris superficiem adæquant. Cum ergo hæc separatim ab Altari fixo consecratæ fuerint, ut omnes, qui tunc affuimus, vidimus, etiam si à dicto Altari removeantur, retinent consecrationem, quia vere Ara portatiles sunt, licet non sine magno duorum, vel quatuor virorum conatu portari queant. Insuper, si frangantur, etiam in tres, quatuor, plures partes, dummodo hæc capiant patenam & Calicem, non amittent consecrationem, & consequenter poterimus iis in pluribus Ecclesiis uti ad celebrandum, sicuti in simili de cingulo diximus, c. 3. §. 3. n. 2.

§. II. De Mappis.

1. Altare debet esse, ex rubricis Missalibus, præter Corporalem, periori tabula coopertum. Valquez de Euch. d. 1. n. 21. & Suarez de Sacram. d. 81. sect. 6. par. 6. Dicitur cent sufficere præter Corporalem, duas: Præpositus part. quest. 83. dub. 4. n. 588. idemque notant quidam unam duplicatam.

Imo idem Præpositus *ibid.* fine, citans eundem Azor, ait, non esse improbabilem sententiam dicentem, non peccari mortaliter ab eo, qui cum Mappa, præter ipsum corporalem, Sacrum in modum facit. Necessitas autem hæc erit propter passionis mensurandam, sicuti in simili mensuranda.

c. 3. §. 1. n. 4.

Ex qua materia eas fieri oportet, dicam mox 2. Ejusmodi Mappæ non necessario debent benedictæ, ex Suato de Sac. loc. cit. & Layman. l. c. 6. n. 11. fine, cujus tamen contrarium docet disp. 20. de Euch. sec. 2. n. 76. sed puto id ab ipso non ex congruitate, nam ceterum *ibid.* n. 79. ipse docet, & nos infra dicimus, certum esse in sum non omnia quæ in Rubricis Missalis exiguntur esse obligationem gravem, nisi aliunde de contrariis præcepto; at non habemus unde cum tunc gore ejusmodi benedictio Mapparum exigatur.

3. Immo, satis benigne, Layman. dñs l. 3. n. 11. fine citans Azorium & S. a, affirmat, posse hanc panem mundum profanam non benedictam ad ornandum altare, pro celebranda Missa, ubi benedicta, & finito Sacro, reddi ad usum profanum. Ratio est, (inquit) quia de harum Mapparum benedictione nihil in jure sancitum est.

§. III. De Corporali, Palla, Purificatorio.

1. Corporale, ut & Palla, quæ est pars Corporalis, (olim enim, ut nunc etiam fit apud Ecclesias Orientales, cum parte Corporalis cooperiebantur) & in qua, si esset capax, posset consecrari, benedictæ esse omnino debent. Ita Delugo d. 10. de Euch. l. c. alique. Nec serica sunt, vel alterius materie, sed itea (sic idem & passim) & quidem alba, nisi quod corporale in intimis partibus, & Palla in parte superiora, quæ Calicem non tangit, ex quacunque pretiosa materia vel colore ornari potest. Sic Layman. l. 3. Tract. 2. n. 12. par. 8. secto.

2. Purificatorium item, quo Calix tergitur, alio, & ex lino esse oportet, non tamen necessarium benedictum ex Suazio, de Sacram. d. 81. sect. 8. par. 6. Quod videmus, & Gavanto, in Rubr. Miss. pag. 2. Tract. 2. n. 12. tera, licet benedictum esse oportere docet Layman. loc. cit. n. 12. par. 8. secto.

3. Quæsitum fuit, an Corporalis, Palla, Purificatorium (& eadem quæstio esse potest de amictu, Albas, & pis, quæ lineæ esse debent) legitime fieri, ex Cannabæ vel ex Gossipio, possint.

Possent ex Cannabæ certum mihi est, cum Azor. lib. 10. c. 28. q. 8. citante Tabienam, & Arnoll. inquit, telæ ex Cannabæ censentur, in humana acceptatione, ad usum, lineæ; iis enim, ad sternendas mensas, & ad interiorum tunicas communiter utimur, ad quarum similitudinem Mappas, Albas, & prædicta assumptæ Ecclesiæ.

4. Maius dubium est de Gossipio de quo tamen Azor. loco citato, Plinius (lib. 19. cap. 1.) refert, Gossipio fieri lina xylina: quod si ex eo sunt, lineæ esse hoc sufficit. Ita Azor, & quidem probabiliter, legimus Corporali, id quod propter paritatem rationis de prædictis dici recte potest.

Confirmo proferendo verba Plinii Superius in Agypti (ait) in Arabiam vergens gignit fruticem, quem qui Gossipion vocant, plures xylon, & ideo lina inde facta lina. Parvus est, similemque barbata mucis deseri frutem, cujus ex interiore bombyce lanugo netur: nec ulla sunt, quæ candore, molliorque preferenda. Hæc Plinius, ubi nota